Musayeva, Y. Surxay Noçuyev əfsanəsi / Yasəmən Musayeva // Azərbaycan : qəzet. - 2021. - 17 dekabr. - № 274.

Cümə günüdür. Həmişəki kimi Əbdül kişi işdən çıxıb evə tələsir. Həyat yoldaşı Mehribanı da götürüb nəvələri Uğurla Fidanı görməyə yollanır. Yolboyu hər ikisi susur, danışmırlar. Lakin bir-birilərindən xəbərsiz ürəklərində Allaha yalvarırlar: "İlahi, kaş bu dəfə üzümüzə qapını Surxayın özü açaydı!..

Yenə cümə günüdür. Uğur biryaşlı bacısı Fidanı oynadır. Anası Lalə isə mətbəxdə biş-düşlə məşğuldur. Evi şən körpə səs-küyü götürüb. Amma bu səs-küyün ortasına arabir sükut çökür, ətrafa qulaq verirlər. Budur, nəhayət, qapıdan səbrsizliklə gözlədikləri tanış taqqıltı səsi gəlir. Həmişəki kimi Lalə də, Uğur da ürəklərindəki o ümidlə qapını açmağa tələsirlər:

"İlahi, kaş bu dəfə qapının arxasındakı Surxay olaydı..."

"Kaş, gələn atam olaydı..."

Qapı açılır... Övlad, ömür-gün yoldaşı, ata intizarını çəkən insanlar qucaqlaşırlar, Surxayın yoxluğunu, həsrətini, nisgilini, özləmini bir-biri ilə ovutmağa çalışırlar...

"Şuşanı azad etməyincə heç birinizə ölməyə icazə vermirəm!.."

O gün nədənsə hava qaşqabağını daha da tökmüşdü... Topa-topa qara buludlar getdikcə sıxlaşır, yarğanlardan sürünə-sürünə gələn bəyaz duman hər yeri bürüyürdü. Ətrafa sakitlik çöksə də, arabir uzaqdan eşidilən raket, top mərmilərinin partlayış səsi bu sükutu pozur, Daşaltının üzərindən Şuşaya uzanan sıldırım qayalarda əks-səda verərək itirdi... Neçə gün idi ki, uğrunda şiddətli döyüşlər gedən Daşaltı düşməndən təmizlənmişdi. İndi də növbə Şuşanı azadlığına qovuşdurmaq idi. Elə bu həlledici tapşırığı da müvəffəqiyyətlə yerinə yetirmək üçün tabor komandiri kapitan Surxay Noçuyev döyüş yoldaşlarının qarşısında düşmənə coşan qəzəb hissi ilə elə bir çıxış edirdi ki, sanki qəzəb tanrısı yerlərə enmişdi. Noçuyev deyirdi: "Nəyin bahasına olur olsun, Şuşanı azad etməliyik!" Sonra bir-bir gözünü döyüşçü yoldaşlarının üzərində gəzdirir, səsindəki titrəkliklə söyləyirdi: "Xahiş edirəm, özünüzü qoruyun!"

Amma tez də komandir qətiyyəti ilə əlavə edirdi: "Bu bir əmrdir!.. Şuşanı azad etmədən heç birinizə ölməyə icazə vermirəm!.."

O gecə Daşaltının sıldırım qayaları ilə üzü Şuşaya doğru igid oğullarımız Zəfər cığırı açırdılar. Və bu müqəddəs yolda sanki ulduzların, ayın üzünə rübənd çəkən qara buludlar da, ətrafı göz-gözü görməyən zülmətə çevirən duman da qəhrəmanlarımızı namərd düşmənin gözündən yayındırmaq üçün sipərə çevrilmişdi...

Çıxdığımız haqq savaşının hədəf nöqtəsi Şuşaya ayaq basmağın təsvirəgəlməz qürur hissi ilə sinəsi köksünə sığmayan Surxaygil irəli şığıyır, şəhərin hər qarışı uğrunda çarpışaraq düşməni sürətlə qovurdular.

Zəfərə cəmi yarım gün qalmışdı...

...Surxay Noçuyev döyüşə-döyüşə İsa bulağına qədər irəliləmişdi ki, birdən qarşıdakı sıx ağaclıqdan açılan avtomat gülləlləri sağından, solundan çovuyaraq keçməyə başladı. Dərhal yaxınlıqdakı işıq dirəyinin arxasına sığınan Surxay silahını zülmətə tərəf tuşlayaraq atəş açmağa başladı. Artıq zaman məfhumu onun üçün itmişdi və daldalanacaqda gizlənmiş düşmənlərə qarşı açıq meydanda neçə müddətdir ki təkbaşına vuruşduğunu, döyüş yoldaşlarını qoruduğunu bilmirdi. Arxa ilə əlaqə yaradaraq təcili kömək də istəmişdi və tezliklə qüvvə gələcəkdi. Elə Surxayın atdığı güllələr də hədəfdən yayınmırdı, indi qarşıdan güllələr tək-tük atılırdı. Kapitan bunları düşünə-düşünə ağaclığa tərəf daha bir-neçə güllə atıb mövqeyini dəyişmək istəyirdi ki, boynunda qəfildən dəhşətli ağrı hiss etdi... Gözləri qaraldı, ayaq üstündə durmaq istəsə də, qeyri-ixtiyari dizləri büküldü, üzüquylu ana torpağın bağrına uzandı...

Aradan çox keçmədən doğma hənir duydu, kömək yetişmişdi, daha qarşıdan da heç bir güllə atılmırdı, düşmən əbədi susdurulmuşdu...

...Yaman üşüyürdü, alışıb-yanan ürəyi isə su istəyirdi, amma getdikcə susuzluq hissi də keçirdi və daha heç nə istəmirdi. Sakitcə uzanmaq və qulaqlarında haradansa peyda olaraq laylay kimi səslənən bir körpənin qığıltısına qulaq vermək istəyirdi...

Beləcə, Vətənin daha bir mərd oğlu, 1988-ci il dekabrın 19-da Zəngilanın Məmmədbəyli kəndində anadan olan tabor komandiri kapitan Surxay Əbdül oğlu Noçuyev ömrünün baharında həyatda hər kəsdən, hər nəsnədən çox sevdiyi Vətənin qoynunda əbədiyyətə qovuşur, şəhidlik zirvəsinə ucalırdı...

2020-ci il noyabrın 8-dən 9-na keçən gecəydi, Vətən müharibəsinin Zəfərlə bitməsinə cəmi yarım gün qalmışdı...

Ya general olacaqdı, ya da şəhid...

Vətən müharibəsinin qəhrəman döyüşçüsü, hərb sənətimizə "Surxay Noçuyev taktikası" kimi mükəmməl taktika bəxş edən kapitan Surxay Noçuyev yeniyetməliyindən hərb elminə

bağlanmışdı. O, qətiyyətlə irəlilədiyi bu yolda özü üçün iki uca zirvə də müəyyənləşdirmişdi: ya general olacaqdı, ya da şəhid...

1995-2002-ci illərdə Xarici Dillər Təmayüllü Gimnaziyada, 2003-2006-cı illərdə Cəmşid Naxçıvanski adına Hərbi Liseydə təhsil alan Surxay 2006-2010-cu illərdə Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbində (AAHM) Quru Qoşunları fakültəsini və Azərbaycan Respublikası Silahlı Qüvvələrinin Təlim və Tədris Mərkəzinin Zabit ixtisas kursunu müvəffəqiyyətlə bitirmişdi. Ona leytenant hərbi rütbəsi verilmişdi. Surxay Noçuyev zabit kimi fəaliyyəti müddətində tağım komandiri, bölük komandiri, qərargah rəisi və tabor komandiri vəzifələrini icra etmiş, 2016-cı ilin aprelin 2-5-də baş verən və silahlı qüvvələrimizin qələbəsi ilə başa çatan döyüşlərdə iştirak edərək vəzifə borcunun öhdəsindən layiqincə gəlmişdi.

Surxay Noçuyev 2020-ci il sentyabrın 27-də Ermənistanın növbəti təxribatına qarşı əks-hücum əməliyyatlarına da qoşularaq işğal altında olan ərazilərimizin azad edilməsi uğrunda mübarizəyə başlamışdı. O, Cəbrayılın, Füzulinin, Zəngilanın, Qubadlının, Xocavəndin və Şuşanın azadlığı uğrunda gedən döyüşlərdə tabor komandiri kimi ön xətdə qəhrəmanlıqla döyüşmüşdü. Kapitan Noçuyev bu döyüşlərdə düşmənin çoxsaylı canlı qüvvəsini və texnikasını məhv etmişdi. Qəhrəmanlıqları dillər əzbərinə çevrilən mərd igidimizin son döyüşü isə noyabr ayının 9-da Şuşa şəhərində olmuşdu. Vətən müharibəsinin sonuncu günündə qəhrəmancasına şəhid olan Surxay Noçuyev noyabrın 12-də II Fəxri xiyabanda dəfn olunmuşdu.

Surxay Noçuyevin Vətən müharibəsində nümayiş etdirdiyi qəhrəmanlıqlar yüksək qiymətləndirilərək ən ali təltiflərə layiq görülüb. Prezident İlham Əliyevin sərəncamına əsasən, Surxay Noçuyevə ölümündən sonra "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" fəxri adı verilib, eyni zamanda "Vətən uğrunda", "Qubadlının azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə" medalları ilə təltif olunub. Surxay Noçuyev hərbi xidməti dövründə III dərəcəli "Qüsursuz xidmətə görə", "Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin 95 illiyi" yubiley medalı, "Azərbaycan Ordusunun 100 illiyi" yubiley medallarına da layiq görülüb.

Ailəli olan Surxaydan geriyə iki körpə balası qalıb. Biryaşlı Fidan və beşyaşlı oğlu Uğur.

Müharibəyə yollandığı gün dünyaya gələn qızının üzünü görə bilmədi

Taleyin qismətidir ki, Surxay Noçuyev Vətən müharibəsinə yollandığı gün adını özü verdiyi qızı Fidan dünyaya gəlir və ataya övladının üzünü görmək nəsib olmur. Surxay, sadəcə, həyat yoldaşı Lalə ilə telefonda danışarkən körpə Fidanın hıçqırıq gülüşünü eşidə bilir...

Surxayla axırıncı dəfə danışanda atasına da, anasına da deyir ki, "uşaqları yığın başınıza, onlardan muğayat olun..." Həmin vaxt bu sözləri adi hal kimi qarşılasalar da, sonradan

valideynləri ürəkağrısı ilə anlayırlar ki... Bəlkə də, müharibədən geri dönməyəcəyi Surxayın ürəyinə damıbmış...

Qəhrəman şəhidin 33 yaşını onsuz qeyd edəcəyimiz bu ərəfədə atası Əbdül Noçuyevlə görüşüb Surxaylı xatirələrini bölüşdük. Əmək və Əhalinin Sosial Müdafiəsi Nazirliyinin tabeliyində Dövlət Sosial Müdafiə Fondunun əməkdaşı Əbdül Noçuyevi, əslində, bu ilin 20 oktyabrında Zəngilanın işğaldan azad edilməsinin bir ilini qeyd etdiyimiz gün bütün Azərbaycan xalqı tanıdı, bir daha Surxay kimi igid oğul yetişdirən ataya minnətdar oldu. Zəngilana onun doğma sakinləri ilə birlikdə səfər edən Prezident İlham Əliyevin Əbdül Noçuyevlə görüşünü, şəhid atasını qucaqlayarkən kövrəlməsini, ona ürək-dirək verməsini kadrlardan izləyən hər kəs duyğulandı, Vətən uğrunda canını qurban verən Surxayın timsalında bütün şəhidlərimizin ruhuna dualar oxudu.

Surxay haqqında keçmiş zamanda danışmaq çox ağırdır

Əbdül müəllim deyir ki, Surxaydan sonra Surxay haqqında danışacağı heç zaman ağlına gəlməzdi, bilməzdi ki, bu dərdin yükü altında beli əyilsə də, şax durmağa, məhz oğluna olan əmanət borcunu yerinə yetirmək, onun övladlarını böyüdüb boya-başa çatdırmaq üçün yaşamağa çalışacaq...

Lap kiçik yaşlarından Surxayda hərbçi nizam-intizamı var idi. Uşaq vaxtından köynəyinin bütün düymələrini sonuna kimi düymələyər, yatağını özü yığışdırar, yeriyəndə şax yeriyərdi. Hətta oxuduğu məktəbdə sinif yoldaşları onu "əsgər" deyə çağırardılar. Çox danışmazdı, qaraqabaq idi, güləndə isə sinəsindən bircə dəfə uca qəhqəhə çıxardı, vəssalam (indi Uğur atası kimi gülür)...

Xasiyyəti də sərt idi. Zabit kimi xidmətə başlayanda elə bilirdim ki, əsgərlərinə qarşı da bu cür sərtdir, sən demə, belə deyilmiş. Döyüş yoldaşlarını qardaşı, övladları kimi sevirmiş, onlara qayğı göstərirmiş. Şəxsi heyətinin bir nəfərini belə itirməmək üçün əlindən gələni edirmiş. Mən bunları bilmirdim, çünki Surxay heç zaman evdə hərbi fəaliyyəti ilə bağlı danışmazdı. Elə müharibədə göstərdiyi qəhrəmanlıqları da yalnız ölümündən sonra döyüş yoldaşlarından eşidib bildik...

"Ata, fikir etmə, hər şey yaxşı olacaq"

Ötən ilin 27 sentyabrında, Vətən müharibəsinin başladığı gün səhər saat 6-da Surxay atasına zəng vuraraq gülə-gülə gözaydınlığı verib deyir ki, gözlədiyimiz gün gəlib çatdı. Düşmən hücum edib və bu dəfə biz onların dərsini verəcəyik, onlar azğınlıq edirlər... "Surxay,

özündən muğayat ol!" söyləyən atanın səsindəki xırıltını duyanda isə oğlu əminliklə söyləyir ki, "ata, kövrəlib eləmə, bu müharibə tez bir zamanda bizim üstünlüyümüzlə bitəcək, hər şey yaxşı olacaq. Fikir etmə, yaxşı?.."

- Bir də dedi ki, uşaqlarla başını qat, darıxma. O, mənə elə təskinlik verdi ki, arxayınlaşdım. Ümumiyyətlə, müharibə dövründə hər danışığımızda Surxay bizdə elə təəssürat yaradırdı ki, sanki hansısa rahat kabinetdədir və oradan döyüşü idarə edir. Sən demə, özü od-alovun içində ola-ola bizi düşünürmüş ki, narahat olmayaq. Uşaqlığında da elə idi, heç zaman bizə əziyyət verməzdi, bütün çətinliklərin öhdəsindən təkbaşına gəlməyə çalışardı.

O, ilk dəfə deyəndə ki, hərbçi olmaq istəyirəm, söz yox ki, valideyn kimi bir az narahat olduq. Çünki biz onu tamamilə başqa sahədə görürdük. Buna baxmayaraq, Surxayı fikrindən daşındırmadıq. Yadımdan çıxmaz, hərbi liseyə qəbul olanda sevinclə üstümüzə elə qaça-qaça gəldi ki, sanki dünyanın xoşbəxtidir. Sonra orada keçirilən yaşına uyğun 40 günlük çətin sınaq müddətini də müvəffəqiyyətlə başa vurdu. Liseydə əlaçı kimi 90 manat təqaüd alırdı. Özü həmin təqaüddən çox cüzi miqdarda istifadə edib qalanını anasına verirdi ki, bu, mənim sənə hədiyyəmdir...

Surxayın arzusu general olmaq idi və həyatını itirməsəydi, bu arzusuna mütləq çatacaqdı, çünki onun göstəriciləri bunu deyirdi. Həm Naxçıvanskidə, həm də Ali Hərbi Məktəbdə hər zaman kursantlar arasında olan bölgüdə Surxay komandir olub. Zabitlik fəaliyyəti dövründə də müvəffəqiyyətləri böyük idi. Elə olurdu ki, Surxay bir ildə iki vəzifə dəyişirdi. Hansı ki ən yaxşı halda iki ildən bir vəzifə dəyişmək mümkündür. Amma Surxay 28 yaşında artıq tabor komandiri idi. Vətən müharibəsində də tabor komandiri kimi qəhrəmanlıqla vuruşub, düşməni məhv etməklə bərabər, həm də son ana qədər şəxsi heyətinin həyatını canı bahasına qorumağa çalışıb.

Hər bir yaralanan, şəhid olan əsgərinin alnından öpüb yola salırdı

Şəhid atası İkinci Fəxri xiyabanda uyuyan qəhrəman oğlunun məzarını, adətən, tənha ziyarət edir. Belə olanda, sanki oğlunun ruhuyla daha rahat söhbətləşir, ürəyindən qaynayaraq gözlərində yaşa çevrilən acı damlaların axmasına mane olmur...

O gün də şəhid oğlunun məzarını tək ziyarət etmiş, təzəcə toxtamışdı, ki, "komandirimi, tapdım!" - deyən həyəcanlı səslər eşitdi. Hərbigeyimli bir nəfər yaxınlaşaraq, məzarın qarşısında diziüstə çöküb hönkürə-hönkürə söyləyirdi: "Komandir Noçuyev, axı biz belə danışmamışdıq. Məni hospitala göndərəndə dedin ki, Əsgər, sən sağalıb bura mənim yanıma, döyüşə qayıtmalısan. O, bir əmr kimi mənim üzərimdə qalıb. Mən qayıtmışam, axı, sən yoxsan, komandir!.."

Surxay Noçuyevin Əsgər adlı əsgəri Əbdül kişiyə danışmışdı ki, döyüşlərin birində ağır yaralanır. Onu ölmüş bilərək sanitar maşınına qoyurlar və gözləyirlər ki, komandir Noçuyev

gəlib onunla halallaşaraq yola salsın: “Şüurum üstümdə olsa da, hərəkət edə bilmirdim. Komandir gəldi və elə bildi ki, yenicə keçinmişəm. Bu zaman yoldaşlarımızdan biri dedi ki, komandir, deyəsən, o, ayağını tərpədir. Bunu biləndən sonra o tapşırdı ki, məni təcili hospitala çatdırsınlar. Son dəfə isə əyilib dedi ki, yəqin eşidirsən məni, Əsgər, səni burda gözləyirik ha...”

Gəldim hospitalda ayıldım və xəbər tutdum ki, artıq komandirim Surxay Noçuyev şəhid olub...”

- Bütün yoldaşları danışırlar ki, Surxayın döyüşçülərinə məhəbbəti çox böyük idi. Hər bir yaralanan, şəhid olan əsgərini alnından öpüb yola salırdı.

Deyirlər ki, bir dəfə Füzulidə döyüş zamanı minaatan atışı nəticəsində bir əsgərimiz tamamilə torpağa qarışır. Döyüşün yenicə qurtarmasına, təhlükənin hələ sovuşmamasına baxmayaraq, axşam o özü ilə bərabər 3 nəfər döyüşçü də götürərək gedir və həmin əsgəri çıxarıb gətirir. Şəhidin bədəni tamamilə tanınmaz hala düşmüş, parçalanmış olur, sadəcə qan qarışıq torpağa bulaşmış sifəti salamat qalır. Surxay gəlib şəhid əsgərinin alnını torpaqdan təmizləyərək öpür və deyir ki, “Allah rəhmət etsin. Rahat yat, bil ki, qisasın alınacaq, torpaqlarımızı mütləq azad edəcəyik!”

O gündən sonra bir daha Surxaydan xəbər ala bilmədik

- Hardasa, oktyabrın 2-3-də döyüşlərin şiddətli dövründə Surxay mənə zəng vurub dedi ki, ata, Beyləqanda qaldığımız evdə əşyalarımı yığmışam. İşdəki sənədlərini, şəxsi əşyalarını, telefonunu, kompüterini, printerini hara qoymuşdusa, bir-bir yerini mənə deyirdi ki, gedib yığışdırarsan. Mən o anlarda ürəyimə daman şübhələri özümdən qovaraq Surxaya dedim ki, bunları mənə niyə deyirsən, sonra özün götürərsən də... Amma qorxduğum başıma gəldi. Müharibədən sonra Beyləqana gedib Surxayın əşyalarını onsuz yığışdırmalı oldum. O ağır səhnəni təsvir etməkdə çox çətinlik çəkirəm...

- Sonuncu dəfə isə Zəngilan işğaldan azad olunan gün danışdıq, təbrik etdi məni. Məmmədbəylinin yanından keçdiklərini söylədi, dedi ki, kəndimizdən əsər-əlamət qalmayıb. Noyabrın 1-də isə həyat yoldaşı ilə danışmışdı, uşaqlarını soruşmuşdu. O gündən sonra bir daha nə Surxayın özü ilə danışa, nə də ondan xəbər ala bildik...

Artıq 10 gün keçmişdi, kiminlə danışırdıqsa, deyirdi ki, şəbəkə yoxdur, əlaqə saxlamaq olmur. Düzü, bircə təsəllimiz bu idi. Sən demə, artıq hər kəs bilirmiş ki, Surxay şəhid olub, sadəcə, mənə demirmişlər. Məndən əvvəl qardaşıma demişdilər, qohum-əqrəba da onlara yığışmışdı. Noyabrın 11-də Surxayın nəşi Bakıya gətiriləndən saat yarım əvvəl mənə xəbər verdilər...

Dəfndə iştirak edən döyüşçü yoldaşlarının danışığından bildim ki, oğlum böyük qəhrəman olub, Vətən uğrunda sona qədər döyüşərək canını belə qurban verməkdən çəkinməyib.

Füzulinin Qaraxanbəyli kəndinin azad edilməsi uğrunda gedən döyüşlərdə həyata keçirilən döyüş taktikası Surxayın adı ilə bağlıdır. Məhz həmin kənddə tətbiq olunan taktikaya "Surxay Noçuyev taktika"sı adı verilmişdi. Ümumiyyətlə, həmin taktika Füzuli uğrunda döyüşlərdə özünü təsdiq etmişdi və müharibənin sonrakı mərhələlərində də uğurla istifadə olunmuşdu. "Surxay Noçuyev taktikası"ndan hansı döyüşdə istifadə olunurdusa, orada minimum itki və yüksək qələbə olurdu...

"Bütün şəhid valideynlərinin, övladlarının, yaxınlarının İlham Əliyev kimi böyük dayağı var"

Ən böyük təsəllimiz odur ki, bu gün Surxay kimi igid oğullarımızın qanı tökülən yerlərə biz sahibləri hakimik. Dərd onda olardı ki, onların qanı tökülən yerdə mənfur düşmən gəzərdi...

Allah qoysa, Şuşaya gedərək Surxayın şəhid olduğu yeri də ziyarət edəcəm, bu, mənim üçün bir təskinlik olar...

Artıq Prezidentimizlə birlikdə gedib doğma Zəngilanımızı görmüşəm. Orada cənab İlham Əliyevlə olan görüş hər birimizdə ömür boyu yadımızdan çıxmayacaq böyük təəssürat yaratdı. İlham Əliyev mənimlə söhbət etdi, sözlərimi diqqətlə dinlədi, sonra qəhrəman oğullarımız, şəhidlərimiz haqqında danışdı, çıxışı zamanı isə neçə dəfə tutuldu, məni də qucaqlayaraq kövrəldi... Bilirsiniz, o anlarda özümü çox arxa-dayaqlı hiss etdim. Bir daha əmin oldum ki, bütün şəhid valideynlərinin, övladlarının, yaxınlarının İlham Əliyev kimi böyük dayağı var...

Bu dünyadan bir qəhrəman keçdi...

- Bilirəm ki, Surxayın ruhu uşaqlarının yanındadır. Mənim Surxaya bu dünyada bir vəfa borcum var, onu verməliyəm... Çətin də olsa, gərək ayaq üstdə duram. Axı uşaqları mənə əmanətdir. Bununla bağlı içimdə daim bir qorxu da var ki, birdən tez ölərəm, hər şey yarımçıq qalar...

Uğura deməmişik ki, atan yoxdur. Amma o özü bilir ki, atası gəlməyəcək. Biz Surxayın yoxluğunu ona demədiyimiz kimi, o da bunu bildiyini körpə qəlbində gizli tutur, bizə bildirmir. Görürsən ki, bəzən danışanda atası haqqında keçmiş zamanda danışır...

Ona demişik ki, atan göylərdə, Allahın yanındadır. Hərdən uçan təyyarələri görəndə sual verir ki, “dədə, atam da onun içindədir?”

Bütün bunları eşitməyə, yaşamağa isə ürək dözmür...

Bircə təskinliyimiz odur ki, Surxayın övladları var. Uğurun yerişi, duruşu, hərəkətləri, gülüşü sanki Surxaydır. Körpə Fidan isə Surxaydan sonra Allahın bizə göndərdiyi mələkdir...

Ötən bu bir il müddətində şəhid atası ürəyində elə-hey çək-çevir edir, özünə min dəfələrlə sual verir, bəlkə, Surxay hərbi yox, başqa sahəni seçsəydi, hər şey başqa cür olardı? Gözləri önündə Surxayı həkim, müəllim, mühəndis və digər peşə sahibi kimi canlandırmağa çalışır. Dönə-dönə Surxayın fotolarına, videoçəkilişlərinə, səs yazılarına, əşyalarına baxır. Amma bütün fotolardan sərt baxışlı hərbçi baxır, səs yazılarından qətiyyətli döyüş əmrləri eşidilir, kadrlardan boylu-buxunlu, şax qamətli, zər paqonlu, Vətəni uğrunda canını belə qurban verməkdən çəkinməyən əfsanəvi qəhrəman Surxay Noçuyev keçir...